

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 11/04/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT” (PHẦN MƯỜI MỘT)

Hòa Thượng: “**Biểu hiện của công phu có lực là phiền não, vọng tưởng, phân biệt chấp trước của chúng ta ngày một giảm, trí tuệ ngày một thêm lớn, tâm địa ngày một thanh tịnh cho nên tự nhiên chúng ta có thể buông xả được mọi thứ**”. Nếu chúng ta tu hành có lực thì hiện tượng rõ ràng nhất là phiền não, vọng tưởng, phân biệt của chúng ta ngày một giảm đi từ đó trí tuệ của chúng ta ngày càng thêm lớn. Công phu có lực là hôm nay, phiền não, vọng tưởng của chúng ta giảm một phần, ngày mai lại tiếp tục giảm thêm một phần nữa. Nếu phiền não, vọng tưởng của chúng ta hôm nay giảm mà ngày mai phiền não, vọng tưởng của chúng ta lại tăng thì công phu của chúng ta đã mất. Điều này giống như chúng ta mang đèn vào một hang động, dù hang động đã hàng ngàn năm không có ánh sáng nhưng ánh đèn lan tỏa đến đâu thì màn đêm sẽ bị xua tan đến đó.

Mấy ngày hôm nay tôi mệt vì tôi đi lại quá nhiều, khi về miền Tây, tôi gần như không ngủ được nhưng đến giờ học tôi vẫn dạy một cách tỉnh táo. Sáng nay, khi chuông đồng hồ chuẩn bị reo vào lúc 3 giờ 40 phút thì tôi đã chủ động dậy tắt đồng hồ. Đây là chúng ta khắc chế tập khí của mình. Chúng ta chỉ mới khắc chế được tập khí nếu chúng ta buông lung thì tập khí sẽ trở dậy. Điều này giống như bèo ở trong ao, chúng ta muốn lấy nước trong ao thì chúng ta phải dùng tay đẩy bèo ra, nếu tay chúng ta ngừng đẩy thì bèo trong ao lại trở về như cũ.

Nếu chúng ta tu hành chánh pháp thì phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta ngày càng ít đi. Nếu chúng ta tu theo tà pháp thì phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta ngày càng thêm lớn. Chúng ta tu hành chánh pháp thì chúng ta phải luôn đối trị phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta tu theo tà pháp thì họ vẫn cho phép chúng ta có phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Có một người đã niệm Phật, nghe Hòa Thượng giảng được hơn 10 năm, sau đó cô bỏ nghe Hòa Thượng vì cô cho rằng tu theo phương pháp Hòa Thượng dạy không thể vãng sanh. Cô vừa đọc được một quyển sách, quyển sách cho rằng niệm Phật không cần diệt vọng tưởng, không cần giữ giới vẫn có thể vãng sanh. Cô cho rằng mình có công phu rồi nên mình chắc chắn sẽ được vãng sanh. Họ mê lầm đến đáng thương! Hàng ngày, họ vẫn còn phiền não, khổ đau nên chắc chắn họ sẽ không thể vãng sanh.

Nhà Phật nói: “**Nhất niệm sân tâm khởi, bách vạn chướng môn khai**” hay “**Nhất niệm sân tâm khởi, tiên đạo luân hồi**”. Một niệm sân khởi lên thì trăm vạn chướng ngại đến hay một niệm sân khởi thì sẽ liền đạo luân hồi. Chỉ có yêu ma, quỷ quái mới nói người niệm Phật không cần phải giữ giới. Chúng ta phạm giới là chúng ta đã làm việc trái với luân thường, đạo lý. Ở thế gian, một người có chuẩn mực thì họ cũng đã sống có quy tắc, có đạo đức. Thí dụ như các cụ già ở dưới quê luôn có hành động, đối nhân xử thế chuẩn mực, hợp tình, hợp lý. Luật pháp quy định khi đi ra đường phải đội mũ bảo hiểm, phải lái xe đúng làn đường. Đây là những chuẩn mực, phép tắc chúng ta phải noi theo.

Hòa Thượng nói: “**Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt không thích nghe khuyên**”. Chúng ta nói những điều tùy thuận theo tập khí, phiền não của họ thì họ thích, họ tán tụng. Chúng ta nói những điều không tùy thuận tập khí, phiền não của họ thì họ mắng, chê bai, thậm chí nhục mạ. Đại nguyện của Bồ Tát Địa Tạng quá vĩ đại, Ngài nói: “**Địa ngục chưa trống không, ta sẽ không thành Phật. Chúng sanh độ hết, ta mới chứng Bồ Đề**”. Ngài có thể vĩnh viễn không bao giờ thành Phật, Ngài mãi mãi hòa hoãn hồng trần, hòa mình với tất cả chúng sanh đau khổ để tìm cơ hội để độ chúng sanh.

Chúng sanh ngày nay không thích nghe những lời khuyên chân thật. Chúng ta khuyên họ giữ gìn giáo dục chuẩn mực Thánh Hiền, giữ gìn chuẩn mực trong năm mối quan hệ thì họ cho rằng đó là tư tưởng phong kiến. Tuy nhiên, người nào đi chọn vợ, chọn chồng cho con cũng muốn tìm gia đình có đạo đức tốt, có gia phong, nề nếp.

Hôm trước, tôi có tham dự một buổi lễ thành hôn, trong buổi lễ có rất nhiều người đứng lên nói những điều trống rỗng. Tôi nhắc cô dâu, chú rể phải lạy tạ Tổ Tiên, Ông Bà, Cha Mẹ đã thành toàn cho mình. Nếu thế hệ này chỉ cúi đầu xá Tổ Tiên, Ông Bà, Bố Mẹ, thì thế hệ sau họ sẽ chỉ còn gạt đầu, đến thế hệ sau thì sẽ chỉ nói suông. Tôi nói với cô dâu, chú rể, hôm nay hội trường rất chật nên họ chỉ cần lạy ba lạy, lạy đầu tiên là để cảm ơn Tổ Tiên, Ông Bà, Cha Mẹ; lạy thứ hai là mong Ông Bà, Bố Mẹ dạy dỗ, bao dung; lạy thứ ba là cô dâu chú rể hứa sống hạnh phúc, tốt đẹp để làm rạng rỡ gia phong. Chúng ta phải tiếp tục truyền thừa những truyền thống tốt đẹp của dân tộc. Chú rể là người có phong cách cũng rất hiện đại nhưng khi nghe tôi nói xong anh cũng đến cảm ơn tôi hai lần. Khi tôi ngồi cùng mâm với người mẹ chồng, bà cũng gọi tôi là Thầy và xưng là con. Họ không biết tôi là ai nhưng lần đầu gặp mặt họ cũng có sự kính trọng. Chánh pháp dạy chúng ta, ở thế gian, chúng ta sống phải theo quy chuẩn của người xưa; còn đối với pháp tu, chúng ta phải làm theo đúng yêu cầu mà Phật Bồ Tát đã dạy.

Hòa Thượng đã sống một đời chuẩn mực, khi hơn 30 tuổi Ngài đã không quản tiền, không quản việc, không quản người. Ngài không quản tiền nhưng Ngài vẫn có thể làm được rất nhiều việc, Ngài không quản người nhưng rất nhiều người chờ nghe lời dạy bảo của Ngài. Có người cho rằng nếu không giữ tiền thì sẽ không thể xây dựng chùa, không thể làm những việc lợi ích chúng sanh. Không phải là không quản đến tiền thì sẽ không làm được việc! Tôi vừa nhắc mọi người làm dây chuyền sản xuất đậu ở Sơn Tây

thì mọi người đã làm sắp xong. Chúng ta xây dựng vườn rau, mọi người thấy hợp lý thì mọi người cúng dường vào tự làm. Nếu mọi người không cúng dường, không làm nữa thì chúng ta đóng cửa, chúng ta không cần phải phiền não, chấp trước.

Hàng ngày, chúng ta phải quán chiếu xem phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta có giảm không? Nếu phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước không giảm, trí tuệ không tăng, tâm địa của chúng ta không thanh tịnh hơn thì chúng ta sẽ không thể buông xả. Chúng ta có chướng ngại là do chúng ta có chấp trước. Mỗi chúng ta đều đang có chướng ngại trùng trùng. Chúng ta đã nghe Hòa Thượng nhắc phải buông xả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vài trăm lần nhưng chúng ta vẫn chưa thể làm được. Buông xả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước là vấn đề chính trong tu hành. Giống như cây cầu treo cần phải có một trụ chính, nếu không có trụ thì chúng ta không thể làm được cầu. Nếu chúng ta chỉ nghĩ đến lời lỗ, được mất, hơn thua, tốt xấu vậy thì chúng ta đã rơi vào tà pháp. Chúng ta dùng tâm này niệm Phật thì chúng ta chỉ kết duyên với Phật. Chúng ta dùng tâm này để làm việc thiện thì chúng ta cũng làm vì “*tự tư tự lợi*”.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta đề khởi được tâm từ bi, chúng ta dùng tâm từ bi để niệm Phật thì đây là biểu hiện của công phu có lực***”. Những người niệm Phật chỉ để mình được vãng sanh, không nghĩ đến chúng sanh khổ đau thì họ sẽ không thể vãng sanh. Trong mười nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền dạy chúng ta: “***Nhất giả lễ kính chư Phật, nhị giả xưng tán như Lai, tam giả quảng tu cúng dường, tứ giả sám hối nghiệp chướng, ngũ giả tùy hỷ công đức***”. “*Tùy hỷ công đức*” là người khác làm được mà chúng ta làm không được thì chúng ta phải tùy hỷ tán thán, không cản trở. Chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh mà nhiều người nói rằng chúng ta xen tạp. Trước đây, tôi chuyên tâm dịch Kinh sau đó tôi chuyển sang làm giáo dục thì nhiều người nói tôi xen tạp, tôi làm vì “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Nhiều người niệm Phật nhưng họ không có tâm từ bi, họ ở trong phòng máy lạnh niệm Phật không quan tâm đến chúng sanh khổ đau. Việc chúng ta niệm Phật và việc chúng ta làm lợi ích chúng sanh không trở ngại nhau. Nếu chúng ta gặp trở ngại thì đó là do chúng ta chấp trước. Hôm trước, khi tôi đi trên ô-tô, tôi nhắc chú lái xe mở nhạc cho các cô giáo nghe, còn tôi vẫn niệm Phật. Nếu tôi mở nhạc cho mọi người nghe mà tôi không niệm Phật được thì đó là lỗi ở tôi. Chúng ta tu hành thì chúng ta phải có tâm từ bi, tâm đồng cảm với nỗi khổ đau của chúng sanh. Sự bức bách hiện tại của chúng sanh chính là thiếu sự giáo dục chuẩn mực đạo đức.

Hàng ngày, tôi đều dạy trước 4 giờ, đọc bài, trả lời thư, lạy Phật một cách cung kính. Nhiều người đi trước Phật có vẻ cung kính nhưng trong tâm họ không có tâm của Phật. Tâm của Phật là tâm từ bi vô điều kiện. Tâm từ bi vô điều kiện thì mới có thể phục vụ được chúng sanh vô điều kiện. Nếu chúng ta niệm Phật mà chúng ta không có tâm từ bi vô điều kiện thì chúng ta niệm Phật giống như chiếc máy MP3. Máy MP3 không thể

vãng sanh thành Phật nhưng chúng không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, phiền não.

Hòa Thượng nói: Hòa Thượng nói: **“Chúng ta niệm Phật mà phiền não, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước không ít đi, trí tuệ không thêm lớn, tâm buông xả không nhiều hơn vậy thì chúng ta vẫn là mê hoặc, điên đảo sâu nặng!”**. Công phu của chúng ta có lực thì tâm địa chúng ta ngày một thanh tịnh, trí tuệ ngày càng thêm lớn, tâm buông xả ngày một nhiều hơn. Việc chúng ta hy sinh phụng hiến và việc chúng ta niệm Phật không có chướng ngại. Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta làm việc gì cần tư duy thì chúng ta ngưng câu Phật hiệu. Nếu chúng ta làm việc gì không cần tư duy thì chúng ta tiếp tục khởi câu Phật hiệu”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta dùng tâm chân thành làm lợi ích chúng sanh thì đó cũng là chúng ta niệm Phật”**. Hòa Thượng đưa ra thí dụ về Ngài Lý Mộc Nguyên, hàng ngày, ông bận rộn làm việc chúng sanh nên ông không có thời gian ăn, ngủ. Ông đã đưa tiễn nhiều người vãng sanh. Có một người nhờ ông đến tổ chức ma chay cho bà vào ngày bà vãng sanh. Ông nói, hôm đó ông bận đưa mọi người đi tham quan, nếu bà có thể vãng sanh trước một tuần thì ông có thể đến. Sau đó, bà đã vãng sanh trước một tuần để ông có thể đến.

Chúng ta phải dùng tâm Phật để niệm Phật. Tâm Phật là tâm từ bi, vô điều kiện với chúng sanh. Nhà Phật nói: **“Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không được gián đoạn”**. **“Tâm Phật”** là tâm lợi ích, tâm phục vụ chúng sanh. Phật vì chúng sanh mà thành Phật, các Ngài thành Phật để công cuộc độ sinh, công cuộc phục vụ chúng sanh được tốt nhất. Chúng ta muốn vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc mà chúng ta không vì chúng sanh để vãng sanh thì chúng ta có đủ tư cách để vãng sanh không? Tôi nói lời này có ghi hình, tương lai tôi cũng sẽ in thành sách. Mọi người hãy chờ xem những người làm trái với những lời Hòa Thượng dạy thì họ sẽ vãng sanh như thế nào!

Nhiều người mê hoặc, điên đảo, họ tu hành không có thành tựu nên họ nói rằng pháp môn niệm Phật không phải do Thích Ca Mâu Ni Phật nói ra, họ bài bác thậm chí đập đổ pháp môn niệm Phật. Nếu chúng ta không quán chiếu khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chính mình thì hàng ngày chúng ta chỉ đang vọng tưởng. Những lời dạy này của Hòa Thượng, tôi cũng đã hướng dẫn mọi người dịch nhưng hôm nay khi phân tích tôi mới thấy vô cùng sâu sắc. Những điều rất cần thiết thì chúng ta thường qua loa, những điều không cần thiết thì chúng ta hết sức quan tâm vậy thì chúng ta sai rồi!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!